

Sygn. akt XI GC 1097/15

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Dnia 1 czerwca 2015 roku powodowie F. S. oraz M. R. wnieśli przeciwko pozwanej Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. pozew o zapłatę kwoty 2.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 10 września 2014 roku do dnia zapłaty, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 13 czerwca 2014 roku pojazd marki H. i20 o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność D. T. został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Pojazd był niezbędny poszkodowanemu w prowadzeniu działalności gospodarczej – szkoły nauki jazdy. Z tego powodu poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. Najem trwał 18 dni, jego łączny koszt wniósł kwotę 8856 złotych. Następnie poszkodowany przelał na powodów wierzytelność wynikającą z rzeczonoego najmu. Pozwana wypłaciła kwotę 3444 złotych tytułem odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego. Powodowie domagają się zapłaty części pozostałej kwoty, zastrzegając możliwość rozszerzenia powództwa na dalszym etapie postępowania (ewentualnie wytoczenia odrębnego powództwa).

Dnia 19 kwietnia 2016 roku powodowie rozszerzyli powództwo o kwotę 3412 złotych.

Dnia 19 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powodów.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, że zasadny okres najmu wyniósł siedem dni.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Dnia 13 czerwca 2014 roku uszkodzeniu uległ pojazd marki H. i20 o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność D. T.. Sprawca kolizji posiadał polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

-niesporne.

Poszkodowany D. T. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu pozaszkolnych form edukacji z zakresu nauki jazdy i pilotażu. Uszkodzony pojazd był mu niezbędny w szkoleniu kierowców. Poszkodowany nie miał możliwości zastąpienia uszkodzonego samochodu innym pojazdem.

Dowód:

-wydruk (...), k. 7 verte;

-zeznania D. T., k. 72-73.

Z tego względu w dniu 18 czerwca 2014 roku poszkodowany zawarł z powodami umowę najmu pojazdu zastępczego marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Strony ustaliły wynagrodzenie za każdą rozpoczętą dobę najmu bez limitu kilometrów na kwotę 400 złotych netto. Pojazd został zwrócony w dniu 12 lipca 2014 roku. Najem trwał łącznie 18 dni. Z tego tytułu w dniu 27 lipca 2014 roku powodowie wystawili poszkodowanemu fakturę VAT na łączną kwotę 8856 złotych.

Dowód:

-umowa najmu, k. 8;

-potwierdzenie zwrotu, k. 9;

-faktura VAT, k. 8 verte.

Uszkodzony pojazd został oddany do naprawy w dniu 18 czerwca 2014 roku. Tego samego dnia został warsztat naprawczy rozbroił pojazd. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń ogłędziny pojazdu wykonało w dniu 26 czerwca 2014 roku. Tego samego dnia serwis naprawczy sporządził kalkulację naprawy. W dniu 1 lipca 2014 roku pozwana zaakceptowała kosztorys naprawy.

Dowód:

-pisemna opinia biegłego, k. 84-89.

-ustna opinia uzupełniająca biegłego, k. 115-116.

W dniu 27 września 2014 roku poszkodowany przełał na powodów wierzytelność przysługującą mu z tytułu wystawionej faktury VAT względem pozwanej.

Dowód:

-umowa cesji, k. 7.

Decyzją z dnia 10 września 2014 roku pozwana przyznała powodowi kwotę 3444 złotych tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Pozwana uznała za zasadny siedmiodniowy okres najmu, wskazując, że uwzględniła technologiczny czas naprawy, który wyniósł dwa dni, dni organizacyjne, wolne od pracy, a także okres oczekiwania na części. Następnie powodowie wezwali pozwaną do zapłaty pozostałej kwoty, to jest 5412 złotych. W uzasadnieniu wskazali, że pozwana winna uwzględnić niezbędny czas na zgłoszenie szkody, dokonanie oględzin pojazdu, dokonanie dodatkowych oględzin pojazdu, sprowadzenie części zamiennych, dni wolne od pracy oraz technologiczny czas wykończenia prac. Pozwana podtrzymała swoje wcześniejsze stanowisko.

Dowód:

-decyzja, k. 10;

-wezwanie do zapłaty, k. 13-14;

-pismo, k. 15.

Na czas niezbędny do przeprowadzenia naprawy blacharskiej i lakierniczej pojazdu, składało się ustalenie zakresu zniszczenia i kwalifikacja uszkodzonych elementów (14 dni), zamówienie materiałów oraz części (2 dni), wykonanie naprawy blacharsko-lakierniczej wraz wysezonowaniem powłoki lakierowej oraz uzbrojeniem pojazdu (2 dni). Łącznie okres naprawy nie powinien przekroczyć 18 dni, w tym zawierają się 2 dni technologicznego czasu naprawy. Średnia cena najmu pojazdu zastępczego (R. (...), H. (...)) przystosowanego do praktycznych zajęć nauki jazdy w 2014 roku wyniosła kwotę 396,66 złotych netto.

Dowód:

-pisemna opinia biegłego, k. 84-89;

-ustna opinia uzupełniająca biegłego, k. 115-116

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Niespornym jest, iż sprawcę szkody i pozwaną łączyła umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zgodna z treścią przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Przepis art. 4 powyższej ustawy wskazuje, iż ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Natomiast w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art. 22 ust 1 ustawy).

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, iż spełnione zostały ww. przesłanki, a mianowicie pozwana nie kwestionowała, iż sprawcą szkody była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej w Towarzystwie (...) spółce akcyjnej w W.. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Poza sporem pozostawała także umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanemu na rzecz powodów i jej ważność. Sporny był natomiast uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego. Strona powodowa stanęła na stanowisku, że okres ten w niniejszej sprawie wyniósł 18 dni, natomiast pozwana, że 7.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, zeznaniach świadka D. T., a także opinii biegłego, kwestionowanej wprawdzie przez stronę pozwaną, lecz podtrzymanej przez biegłego na rozprawie głównej po zapoznaniu się z zarzutami strony pozwanej, przy rzeczowym odniesieniu się do wszystkich zarzutów wyartykułowanych przez pozwaną spółkę.

Świadek wskazał, iż uszkodzony samochód był mu niezbędny w prowadzeniu działalności gospodarczej i nie mógł zostać zastąpiony przez żaden inny posiadany przez niego pojazd. Tym samym nie może budzić wątpliwości konieczność najmu pojazdu zastępczego na czas naprawy pojazdu uszkodzonego.

Sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. – czyli na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Powyższe ustalenie implikuje odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela bezpośredniego sprawcy szkody.

Sprawca szkody w wypadku komunikacyjnym ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń – według zasad określonych w § 2 tego przepisu. Przy czym zobowiązany ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody obejmuje zaś straty, które poszkodowany poniósł (art. 361 k.c.). Odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Zgodnie z obowiązującą w polskim prawie cywilnym zasadą pełnego odszkodowania, którą wyraża przepis art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Z tego względu naprawienie szkody obejmuje – w granicach wyznaczonych przez związek przyczynowy – straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby szkody mu nie wyrządzono.

Jak już wcześniej zostało wspomniane, zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego nie budzi wątpliwości Sądu. Również pozwana nie kwestionowała ogólnej zasadności wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, toteż Sąd uznał, iż wynajem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą w dniu 13 czerwca 2014 roku kolizją drogową.

W opinii biegły wskazał, że czas naprawy uszkodzonego pojazdu nie powinien przekroczyć 18 dni.

Opinia ta była przekonująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego Sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Biegły określił uzasadniony technologicznym i organizacyjnym czasem naprawy okres wynajmu pojazdu zastępczego na 18 dni, a także potwierdził stawkę najmu 400 zł netto za dobę jako mieszczącą się w górnej granicy stawek rynkowych (co prawda biegły wskazał na kwotę 396,66 złotych netto, jednak nie odbiega ona w sposób znaczący od przyjętej przez powodów; stawka najmu nie była też kwestionowana przez pozwaną).

Zarzuty do opinii biegłego wniosła strona pozwana, która podniosła, iż do niezbędnego okresu naprawy, biegły niezasadnie doliczył okres od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia 26 czerwca 2014 roku. Zdaniem pozwanej w tym czasie pojazd był zdalny do użytkowania. Nadto strona pozwana wskazała, że w dniu 1 lipca zaakceptowała kosztorys serwisu i od tego dnia należało liczyć czas niezbędny na zamówienie części zamiennych przez warsztat.

W toku uzupełniającej opinii biegły podtrzymał swoje stanowisko.

Biegły wyjaśnił, że samochód został rozbity przez warsztat w dniu 18 czerwca 2014 roku, następnie zgłoszony do oględzin, które odbyły się w dniu 26 czerwca 2014 roku. Powyższe znajduje potwierdzenie w aktach szkody. Trudno zatem przyjąć, że w tym okresie poszkodowany miał możliwość korzystania z uszkodzonego pojazdu, a tym samym, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, do uzasadnionego okresu najmu, należało wliczyć kontestowany przez nią przedział czasu.

Z uwagi na powyższe, zasadnym było obliczenie rzeczywiście przysługującego powodowi odszkodowania w oparciu o iloczyn stawki dziennej 400 zł netto i standardowego czasu naprawy w wymiarze 18 dni, pomniejszonego o dotychczas uiszczony odszkodowanie w wysokości 3444 zł. Kierując się powyższymi ustaleniami, przyjąć należało, że rzeczywista poniesiona przez powodów szkoda związana kosztami wynajmu pojazdu zastępczego mieściła się w kwocie 8856 złotych zł brutto, przy czym pozwana pokryła szkodę w wysokości 3444 złotych. Do zapłaty pozostaje zatem kwota 5412 złotych i taką też Sąd zasądził w punkcie I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Strona pozwana jako strona przegrywająca proces jest więc zobowiązana do zwrotu w całości przeciwnikowi procesowemu tych wszystkich kosztów, które poniósł on dla celowego dochodzenia obrony swych praw przed Sądem (271 złotych tytułem opłaty od pozwu, 600 złotych tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika (na podstawie § 2 ust. 2, § 4 ust. 2, § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), 34 złote tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, 104,43 złotych tytułem wynagrodzenia biegłego, łącznie 1009,43 złote).

Obowiązek zwrotu na rzecz powodów kwoty 524,57 zł wynikał z faktu uiszczenia przez pełnomocnika powodów zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800, zapłaty z tej zaliczki części wynagrodzenia biegłemu, a także potrącenia z niej kwoty 171 złotych tytułem opłaty od rozszerzonego powództwa (800 złotych – 104,43 złotych – 171 złotych = 524,57 złotych) i jej rozliczenia zgodnie z normą art. 84 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)